

Een geslaagde kweek van *Aglia tau* L.

door

J. R. CARON

Tijdens een excursie naar De Steeg op 17-4 j.l. vond mijn vrouw, dicht bij de Carolina Hoeve, aan de voet van een beuk een copula van *Aglia tau* L. Reeds op de thuisreis begon het ♀ zich van haar voorraad eitjes te ontdoen en op 19 April had het precies 100 stuks afgezet. Een gunstige gelegenheid deed zich dus voor de levenswijze van deze soort door middel van een kweek eens nader te leren kennen.

Volgens de mij beschikbare gegevens waren mijn verwachtingen ten aanzien van een gunstig resultaat echter weinig hoopvol. Een kweek binnenshuis — zo luidde over het algemeen het oordeel — is zeer moeilijk en biedt weinig kan van slagen. Zelfs STANDFUSS, destijds een zeer ervaren kweker, die veel met *A. tau* experimenteerde, noemt haar „notorisch schwer”, tenzij men de rupsen buiten in een gazen zak kan inbinden. Niettemin besloot ik, teneinde het verloop geheel te kunnen gadeslaan, tot eerstgenoemde methode.

Op 1 en 2 Mei kwamen de rupsjes uit het ei, 69 in totaal (5 eitjes bleken onbevruucht, terwijl ik er reeds 26 aan de heer DOETS had gegeven, waarover later nog het een en ander). De diertjes bracht ik over in een viertal 2 l inmaakglazen, in welker bodem ik gaten van ca. 15 mm had laten boren. Hierdoor stak ik jonge beukentakken, de nog resterende openingen met watten afsluitend, en plaatste vervolgens de glazen op met water gevulde potten voor een open venster, evenwel uit de zon. Terloops zij opgemerkt, dat ik deze kweekmethode, althans in het begin, zeer kan aanbevelen. Het voedsel blijft geruime tijd fris, er is minder condensatie en ook blijft schimmelvorming langer achterwege.

Onmiddellijk vielen de rupsjes op het sappige beukenblad aan, zodat reeds op 12 Mei de eerste vervelling achter de rug was. Op 22 Mei vervelden zij wederom, waarna de groei zodanig vorderde, dat ik besloot mijn kwekelingen in een ruimer verblijf onder te brengen, de ene helft in een zeer ruime, luchtige kweekkast, de andere in een tullen netbuidel. De beukentakken hield ik steeds op water, doch bepaalde mij uitsluitend, teneinde de zozeer gevreesde darmcatarrh te voorkomen, tot ouder en hard blad. Wel gaf ik de rupsen iedere dag een fikse besprenkeling, hetgeen zij blijkbaar zeer op prijs stelden, althans ik nam waar, dat zij de op de bladeren aanwezige vochtdruppeltjes begerig tot zich namen.

Omstreeks 1 Juni vond de derde en laatste vervelling plaats en reeds op 12 Juni begaf zich de eerste rups in het mos ter verpopping. Evenwel duurde het nog tot 26 Juni — er was inmiddels een sterke en aanhoudende temperatuurdaling ingetreden — tot de laatste hiertoe overging.

Uit het bovenstaande blijkt nu, dat een kweek van *A. tau* binnenshuis zeer wel met uitstekend resultaat mogelijk is. Van de 69 rupsjes vond er slechts één door onbekende oorzaak, vermoedelijk echter door kneuzing, een ontijdig einde. Volledigheidshalve wil ik vermelden, dat ik begin Juni nog een twaalfstal rupsen aan de heer VAN DER MEULEN gaf, waarvan er eveneens slechts één stierf.

Tenslotte nog iets over de resultaten, die de heer DOETS bereikte. Deze bracht de rupsjes over op een daartoe uitgegraven jong beukje, dat echter weinig groeikracht bleek te bezitten. Het groeiproces der rupsen was dien-

overeenkomstig, zoal niet kwijnend, dan toch zeker zeer langzaam. Medio Juni was nog ongeveer de helft in leven, in grootte bij de mijne verre ten achter. De heer DOETS volgde toen verder mijn methode, eveneens met goed succes, zij het dan ook, dat zijn kweek eerst op 21 Juli was beëindigd.

Thans dient afgewacht te worden in hoeverre de zojuist geschetste kweek ook vlinders zal opleveren. Gezien evenwel de bewegelijkheid en gaafheid van de poppen, heb ik weinig twijfel dienaangaande.

Hilversum, Hindelaan 27, Augustus 1949.

Cicindela trisignata Latr. opnieuw op „de Beer”. In Juli 1921 heb ik, toen ik in gezelschap van enige coleopterologen „De Beer” tegenover Hoek van Holland bezocht, dit fraaie en merkwaardige kevertje bij honderden en nog eens honderden zien vliegen, maar het volgende jaar was het weer spoorloos verdwenen. Dit was eveneens het geval, nadat het in 1903 door v. d. HOOP voor het eerst te Oostvoorne werd ontdekt.

Hoewel ik bijna elk jaar (behalve tijdens de laatste oorlog natuurlijk) een paar keer op „de Beer” kom en er steeds op gelet heb, is het mij sindsdien niet meer mogen gelukken het dier terug te vinden. Een emigrant dus, die op welke wijze dan ook is ingevoerd en wel voor de tweede maal? Ik weet het niet.

Nu op 21 Augustus 1949, dus 28 jaar later, zag ik tijdens een excursie langs het zgn. „Groene strand” weer een groot aantal vliegen, hoewel niet zo talrijk als in 1921. Daar het uiterst vlugge diertjes zijn, was het vangen practisch alleen maar mogelijk, wanneer ze in copula vlogen en zich dus wat trager verplaatsten.

Volgens EVERTS behoort het dier thuis aan de kusten van de Middellandse Zee en de Atlantische Oceaan. Is dit dus een derde emigratie naar onze Noordelijker kusten? Of is dit kevertje inderdaad inheems geworden en door een te gering aantal al die tijd niet opgemerkt? Dit is nu niet zo makkelijk uit te maken.

Naar de mening van wijlen Dr EVERTS zou het verdwijnen van *trisignata* misschien gezocht kunnen worden in het grote aantal *maritima*'s, die er jacht op zouden maken. Nu is het inderdaad merkwaardig, dat waar nu *trisignata* vloog, ik geen enkele *maritima* heb kunnen ontdekken. Zou *trisignata* zich dan toch hebben kunnen handhaven? Erg waarschijnlijk lijkt het me niet, gezien de lange periode, waarin geen enkel exemplaar is waargenomen. Maar hoe komt het dier dan zo plotseling weer hier? Een trekker als sommige vlinders is het waarschijnlijk niet.

In elk geval lijkt mij de waarneming belangrijk genoeg om deze bekend te maken.

H. C. L. VAN ELDIK, van der Woertstraat 20, Den Haag.

Entomologie in Indonesië. De oud-voorzitter der Ned.-Ind. Entomologische Vereniging tracht opnieuw te komen tot de oprichting van een zelfstandige Club met een eigen tijdschrift. Zij, die hierover inlichtingen wensen, of zich willen opgeven als lid, gelieven zich te wenden tot de heer M. A. LIEFTINCK, Zoölogisch Museum, Buitenzorg, Java. — Lpk.